

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΗΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΪ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΪ : Αἰγύπτου γρόσια διαστρ. 50.
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλεν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάρηται καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 411' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιῆσθε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαμβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 2 Μαΐου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 22

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἀπόκανε νὰ περιμένῃ τὴ μανούλα.
Πέρασε τὸ μεσημέρι. Ἀπόγεμα. Πότε
θάρθει πιά ; Ἀπ' τὸ πρῶτ' ἔφυγε.
Πῆγε στὴν καινούργια βίλλα. Ἐχουν
Πρωτομαγιά ἐκεῖ. Ὅλος ὁ κόσμος
γιορτάζει σήμερα. Ξεχύθηκε στίς ἐ-
ξοχές. Καὶ τὰ παιδάκια δλα φορέσκ-
νε τί ὄρατα ρουχα !

Λοιπὸν ἡ μικρούλα Ροδὴ ἀπόκανε
νὰ περιμένῃ τὴ μητέρα. Βάζει τὸ
χέρι ἀντήλιο καὶ ρίχνει πέρα τὴ μα-
τιά της. Τίποτα ! Τίποτα δὲ φαίνε-
ται, ὅσο κι' ἂν ζαρώνῃ τὸ μέτωπο,
ὅσο κι' ἂν μισοκλείνῃ τὰ μάτια. Αὐτὸ
θὰ πῆ εἶτι στὴ βίλλα δὲν τέλειωσε
ἀκόμα ἡ γιορτῆ, εἶτι ἔχουν κι' ἄλλα
γλυκὰ νὰ φάνε κι' ἄλλα φουστάνια
νὰ φορέσουν. Μεταξένια φουστάνια,
λουλουδάτα, κλαδιωτά, μὲ πολλὰς-πολ-
λὰς δαντέλες καὶ κοντὰ μανίκια. Τέ-
τοια ὄρατα φορέματα φορᾶνε οἱ κυ-
ρίες ποῦ ἔρχονται στὴ βίλλα. Ἐρ-
χονται μὲ αὐτοκίνητα καὶ φεύγουν
μὲ αὐτοκίνητα. Ἡ Ροδὴ καθισμένη
στο πλάτανι ἀπὸ κάτω, τὰ βλέπει
σὺν περγοδιαβαίνου. Ἀλήθεια, δὲν
πηγαίνει στο πλάτανι ; Γιατί νὰ πε-
ριμένῃ ἔδω τὴ μανούλα, μέσ' τὸ
σπίτι ;

Ἐξω χαρὰ Θεοῦ. Λάμπει ὁ ἥλιος.
Γιατί εἶναι Πρωτομαγιά σήμερα. Εἶ-
ναι ἡ ἀνοιξιὰτικη γιορτῆ. Τὸ κορι-
τσάκι ξεπλώνει. Νά, ἡ μητερούλα
τώρα θὰ φανῇ. Θὰ ἔχῃ τυλιγμένη
τὴν ποδιά καὶ θὰ τὴν κρατᾶ μὲ τὰ
δυσ' τῆς χέρια. Τί καλά πράματα θὰ
φέρῃ !

Θὰ γιορτάσῃ καὶ ἡ Ροδὴ. Μπορεῖ
νὰ φέρῃ καμιά κορδέλα ἢ μητέρα.
Ψέμματα ; Μιὰ κορδέλλα γιὰ τὰ
μαλλιά, πλατεῖα, γυαλιστερῆ.

Ὁ ἥλιος λάμπει. Κουράστηκαν τὰ
μάτια. Κλείνουν. Οἱ χρυσοβόγες μὲ
τὰ κοκκινοπράσινα φτερά, ἔχουν ἕνα
παθητικὸ σκοπό.

Τὰ τζιτζίκια κουρντίζουν τὰ βιολά-

κια τους καὶ δυναμώνει ἡ μουσική :
Τζιτζι, τζιτζι, τζι,
τζι, τζι, τζι...

Οἱ ἀκρίδες ξεπροβάλλουν ἀπ' τὰ
ἰδιαίτερα δωμάτιά τους. Εἶναι στὰ
πράσινα ντυμένες καὶ πηδαῦν ρυθμι-
κὰ ὀλόγυρα στὴ Ροδὴ, σύμφωνα μὲ
τὴ μουσική.

Τζιτζι, τζιτζι, τζι,
τζι, τζι, τζι...

Οἱ πεταλούδες, ἐκεῖνες οἱ μεγάλες,
ποῦ τ' ὄνομά τους εἶναι Μαχάων, μὲ
τὰ μαῦρα φτερά, τὰ στολισμένα μ'
κόκκινες καὶ κίτρινες γραμμές, ἤρθαν
κι' αὐτές. Χορεύουν θαυμάσια. Μιὰ
πλησιάζουν στο κοριτσάκι καὶ μιὰ ἀ-
πομακρύνονται. Μιὰ μαζεύονται ἀπὸ
πάνω του δλες μαζὶ καὶ μιὰ ἀπλώ-

νονται σ' ἕνα χαριτωμένο κύκλο, ποῦ
δλαένα τρεμουλιάζει, ἀλλάζει μορφή.
Οἱ μουσικοὶ δὲν χάνουν καθόλου τὸ
χρόνο :

Τζιτζι, τζιτζι, τζι,
τζι, τζι, τζι...

Ἦρθαν κι' οἱ ἀσπρες οἱ πεταλοῦ-
δες. Πρωτομαγιά ! Ἦρθαν κι' οἱ κί-
τρινες, ἤρθαν κι' οἱ ποικιλόχρωμες
οἱ θαυμαστές. Ἀκόμα κι' ἡ Ἀλιὰς
ἤρθε μὲ τὰ πράσινα φτερά, κι' ἡ Θέ-
κλη μὲ τ' ἀσημένια. Πετοῦν ἀπὸ
λουλούδι σὲ λουλούδι. Τί χαρὰ τοῦ
ματιοῦ ἢ κίνησής τους ! Στίς καμπα-
νέλες πετοῦν—τλίν, τλάν, τλίν, τλάν
ἤχοῦν τὰ φυλλαράκια—στοὺς βελού-
δινους βαθύχρωμους καντιπέδες, σὺν
ἀσημοκούδουνα ἤχοῦν, στίς ἀνοιχτέ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Δὲν νομίζετε πῶς ὁ Ἄξος, ὁ ἐξυπνότατος σκύλος, γελᾷ, καθὼς τὸν κοιτά-
ζει ἀπ' ἀντίκρου γελώντας ὁ μικρὸς του φίλος Παυλάκης ; Αὐτὸ βλέπει κι' ὁ
ἀδελφός του ὁ Κώστας καὶ θαυμάζει... Μὰ τί χαριτωμένα παιδάκια !..

καρδες μαργαρίτες, χαίρουνται, γιορτάζουν, τυλίγουνται στον ήχο τῶν μελιζοῦν, τῶν σκαθῆρει, τῶν κάθε λογῆς ζουζούνια. Ἔτσι κάνουν οἱ πεταλούδες. Κι' εἰν' αὐτὸ ἕνας ἀκριβὸς χάρης, ἕνα μπαλέτο ποὺ ἀμυρραίνει τὴν ψυχὴ τοῦ θεατῆ, ποὺ θάδωχνε τὴν κάθε λύπη σου, Ροδοῦλα, τὸ κάθε βῆρος.

Κανένας δὲν ὀστέρησε στὴ μεγάλη γιορτῆ. Εἶπαν κι' οἱ μέλισσες τὸ τραγοῦδι τους κι' ἀμέσως κλείστηκαν στοὺς μικρομάσχους λαλέδες. Ἡ σφήκα ἢ καμωματοῦ ἔδρε καὶ τὸ ξανάπε, κουνώντας μὲ χέλιε νῆζια τὴ λεπτὴ τῆς μέση. Ἐβόρζαν τὰ φύλλα τοῦ ἀγριόδακτου, ἔλεγε κι' αὐτὸς τὸ σκοπὸ του, ποὺ δὲν ἦταν καθόλου ἀταίριαχτος στὴν ὄλη συμφωνία. Τὰ πουλάκια, τσιζίτ, τσιβίτ, τσιτσιτσιβίτ, ζευγαρωμένα πετοῦν καὶ κελαϊδοῦν, τσιζίτ, τσιβίτ. Κι' ἡ Ἄνοιξη ἀπαλάφουσα, ἀνθία, φύλλα, κλωνάρια τὰ κουνᾷ πρὸς τὰ ὄω καὶ πρὸς τὰ κεί, σύμφωνα μὲ τὸ χροῖον τῶν βιολιῶν: Τσιτζίτ, τσιτζίτ, τσι, τσι, τσι, τσι...

Καίμενη Ροδοῦλα, γιατί κοιμᾶσαι μιά τέτοια γιορτῆ; Δὲν εἶδες μὴτε τίς τοῦμπες ποὺ κᾶνανε τὰ σκαθῆρια, μὴτε τὰ μυρμηγκία ποὺ τρέχανε πέρα-δῶθε, μὴτε βλέπεις, τί κρῖμα, τὸ ἀλογάκι τῆς Παναγίας ποὺ ἦρθε καὶ κᾶθησε πάνω σου. Εἶναι ψεύτικο. Σὲν καρφίτσα.

Καίμενη, Ροδοῦλα. Νά, ἡ μέρα πέφτει. Τὰ βτραχάκια πῶς φωνάζουν! Κοά, κοά, κοκό, καά... Ἄν τᾶκουγες, πόσο θὰ γελοῦσες. Θὰ χτυποῦσες παλαμάκια ἀπ' τὴ χαρὰ σου καὶ θᾶτρεχες νὰ τὰ βρῆς, νὰ πιάσης ἕνα-δυό, νὰ φοβερίσης τῆ φιληγάδα σου τὴν Ἄνιτσα. Ὁ ἥλιος δὲν κᾶει. Οἱ μουζικάντες φεύγουν ἕνας ἕνας. Οἱ καλεσμένοι κλείνουνται στ' ἀνθία τ' ἀρχοντικά τους.

Ἡ μέρα πέφτει. Ἡ Ροδοῦλα δὲν εἶδε τὴ γιορτῆ. Εἶδε ὅμως ἕνα ὄνειρο, ποὺ τῆς ἔστειλε ἡ Ἄνοιξη ἢ Ἰδία, γιατί τὸνεῖρο εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ φτωχοῦ. Κι' ἔτσι γιόρτασε τὰ κοριτοῦκια, πανηγύρισε σὲν ὄλα τᾶλλα τὰ παιδιὰ. Εἶδε πῶς ἡ καλόκαρδη Νεράδα τὴν πῆρε στᾶρμα τῆς τὸ λαμπερό, πῶς τὴν ἀνέβασε ψηλά στὰ σύννεφα, στὸν οὐρανὸ, πῶς τᾶγγελάκια τρέχανε ὀλόγυρά τῆς μὲ χαρές, πῶς ἔπαιξε μαζί τους τὸν κρυφτούλη καὶ τὸ κυνηγητό, πῶς φοροῦσε ἕνα φόρεμα γαλάζιο, πῶς φύτρωναν στὸ διάδα τῆς ἕνα γύρω, γαρύφαλλα καὶ βιόλες, σὲν τὴν Πεντάμορφη τοῦ παραμυθιοῦ. Πῶς γέμισε τὸ ἄρμα-τῆς Νεράδας ἀπὸ γλυκίσματα καὶ καρδέλες. Πῶς ἦταν στὴ μέση καθισμέ-

νη ἢ Ἰδία ἢ Ροδοῦλα, κι' ἔτρεχε γρήγορα τὸ ἄρμα, γιατί τὸ σέρνανε πουλιά, καὶ τᾶγγελοῦδια πετοῦσαν κι' αὐτὰ γρήγορα ὀλόγυρά τῆς καὶ τὴν προφταίνανε, γιατί εἶχαν μεγάλες ἀππρες φτεροῦγες.

Ἐπῆσε πιά ὁ ἥλιος. Τὰ πάντα πῆσαν ἕνα γκριζο χρώμα, ἕνα χρώμα μουντό. Βγήκε ὁ γρόλλος στὴ θύρα τᾶρχοντικοῦ του. Εἶναι μιά ἀρχαιοτάτη κατοικία, ἕνα παλάτι μυθικό, χρωμένο μὲς τὴ γῆ, μὲ χιλιάδες χιλιάδων στοῦς καὶ πόλες. Ἐξέχει κληρονομήσει ἀπ' τοὺς προγόνους του κι' αὐτοὶ ἀπ' τοὺς δικούς τους, γενεές γενεῶν κληρονομιά, ποὺ φθάνει στὰ βῆθη τῆς ἱστορίας, στὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου. Στάθηκε λοιπὸν στὴ θύρα ὁ γρόλλος, κούρντισε τ' ὄργανάκι του κι' ἔπαιξε τὸν ἀγαπημένο του παλιὸ σκοπὸ:

Τρι, τρι, τρι, τρι
τίρα, ρα
τίρα, ρα,
Μᾶης, βρέ παιδιὰ...
Τρι, τρι, τρι, τρι
τίρα, ρα,
τίρα, ρα
γλέντι καὶ χαρὰ...

Χιλιοσειπωμένο τραγοῦδι χιλιαγαπημένο. Τ' ἀκούσαν οἱ πυγολαχπίδες. Τρελλοῦνται κι' αὐτὸν τὸ σκοπὸ. Μᾶης! Μᾶης! Κρέμασε πάνω τῆς ἢ κάθε μιά, μὲ βασιόννη, ἀπὸ ἕνα φαναράκι καὶ βγήκε στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ τῆς.

Τ' ἀκουσε κι' ἡ Ροδοῦλα μὲς τὸν ὕπνο τῆς. Τρι, τρι, τρι, τρι, τί καλὰ! Στάματῆσε τ' ἀμάξι τὸ χρυσοῦ. Σκορπιστηκαν τ' ἀγγελοῦδια, ψάχνοντες ἀναδεύανε τὰ σύννεφα, καὶ δὲ βρῖσκανε τὸ γρόλλο. Γιατί ἔτσι εὐκολὰ δὲ βρῖσκεται. Τὸ ξέρει αὐτὸ ἡ Ροδοῦλα καὶ χαμογελά.

Τ' ἀκούσαν καὶ τὰ λουλούδια τὸ τραγοῦδι. Ἄνοιξε τὸ τριαντάφυλλο τὰ ἑκάτὸ του φύλλα καὶ χύθησαν ἀμέσως δυνατὲς μυρουδιές. Πολλές μαζί καὶ δυνατές, σὲν ἐπιβλητικὲς συγχορδίες. Κι' ἔπειτα ἀρχισε νὰ πλέκεται, σιγανὰ καὶ ἀπαλά, ἡ μελωδία. Μιά μελωδία καρτιωμένη, ποὺ εἶχε ἀρώματα γιὰ νότες, ἀρχισε νὰ πλέκεται ἀνάμεσα στ' ἀνθία, ποὺ ἔφυλλε τὸ Μᾶη, τίς ἀστραφγιές, τὴ ζωὴ, τὴν ἀγάπη. Κι' ἡ χλόη πῆρε μέρος καὶ τὰ δέντρα καὶ τὰ φύλλα καὶ τὰ μύρια κι' ἀνόνομα λουλούδια τοῦ ἄγρου καὶ τὰ λαχάνια καὶ τὰ χορτάρια καὶ τὰ ἥμερα καὶ τ' ἀγρια φυτὰ καὶ τ' ἀθῶα καὶ τὰ φαρμακερά. Μιά μελωδία πλεκόταν ἀπὸ εὐωδιές, ποὺ εἶχε, τὸν κρῖνο γιὰ πρῶτο βιολί καὶ τὸ ἀγκύλημα γιὰ βιολοντσέλο. Καμαρώνει ὁ γρόλλος. Δυναμώνει

τὸ τραγοῦδι ὀλοένα. Ὀλοένα τ' ἀγγελοῦδια πασκίζουν γὰ τὸν βροδὸν, ψάχνοντες σ' οὐρανὸ καὶ γῆ. Ἡ Ροδοῦλα πῶς γελά μ' αὐτὸ τὸ πάθημά τους! Κι' ὀλοένα ἔρχονται πυγολαχπίδες, ἢ νύχτα προχωρεῖ. Ἀπλώνει τὰ φτερά τῆς, τυλίγει τὰ πάντα. Κάτι διάφανα φτερά, σὲν γάζες, γάζες ἀέρινες, ποὺ πυκνώνουν σιγά-σιγά, ὄλο καὶ πυκνώνουν, πληθαίνουν, σκοτεινιάζει ἡ πλάση, μαυρίζει. Νύχτα. Νύχτα μυρουδάτη, νύχτα τοῦ Μαγιοῦ.

IPSEIM

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η ΝΙΤΣΑ

Πολὺ χάρηκε ἡ Νίτσα σὲν ἔμαθε πῶς στὸ κάτω κάτωμα τοῦ σπιτιοῦ ἐγκαταστάθηκε μιά οἰκογένεια μὲ δυὸ παιδιὰ. Μοναχοπαίδι, βλέπετε, εἶχε βαρεθεῖ νὰ περνᾷ τις ὥρες τῆς παιζοντας μοναχῆ τῆς.

Δὲν ἀργησαν νὰ πιάσουν γνωριμιά.
— Πῶς σὲ λένε;
— Νίτσα.

— Κι' ἐμένα Ἀνθούλα. Τὸν ἀδελφὸ μου τὸν λένε Ἀριστείδη, μὰ τὸν φωνάζουμε Ἄρη.

— Ἐρχεσαι νὰ παίξουμε;

Παίζανε πάνω στὴν ταράτσα πολλὰ καὶ διάφορα. Τῆς κουμπᾶρες, κρυφτό, μπάλλα, κουτσό. Καμμιά φορὰ ἔρχότανε ὁ Ἄρης καὶ παίζανε κλέφτες καὶ στρατιῶτες. Τότε πιά χαλούσανε τὸν κόσμο.

Κάποτε ὅμως ὁ Ἄρης εἶχε μιά πολὺ κακὴ ἰδέα. Ἐβαλε τίς δυὸ μικροῦλες νὰ παλαίψουνε γιὰ νὰ κᾶνη ἐκεῖνος χάρι. Ἄν καὶ συνομήλικες, ἢ Ἀνθούλα ἔβαλε γρήγορα κάτω τὴ Νίτσα ποῦτανε πὸ κοντὴ καὶ λεπτοκαμωμένη. Ὁ Ἄρης ἀρχισε νὰ πηδάει καὶ νὰ φωνάζει χαχανίζοντας: «Ζήτω, ζήτω τῆς Ἀνθούλας». Αὐτὸ κόστισε πολλὸ στὴ Νίτσα. Ρώτησε λοιπὸν τὴ μαμμὰ τῆς τί νὰ κᾶνη γιὰ νὰ γίνῃ κι' ἐκεῖνη εὐρωστὴ σὲν τὴν Ἀνθούλα.

— Νά τρῶς καλὰ, τῆς εἶπε ἡ μαμμὰ, ὄχι σὲν τώρα ποὺ εἶσαι ὄλο γρινιές κι' ἀνορεξίες.

Βᾶλθηκε νὰ τρώγῃ ἡ Νίτσα, καὶ σὲ τρεῖς μέρες:

— Μαμμὰ, πάχυνα διόλου;
— Ἄμὲ πῶς; τώρα ποὺ τρῶς θὰ μού γίνῃς τόσοση.

Σήμερα, ἀποφάσισε νὰ πᾶρη τὸ αἷμα τῆς πίσω. Κι' ὁ Ἄρης ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελε νὰ κᾶνη γούστο.

Ἐπῆρε νὰ βλέπατε τὴ Νίτσα πῶς πάλαιβε μὲ λῶσσα, κόκκινη καὶ ξαναμμένη. Ἀντιστάθηκε κάμποσα λεπτὰ μὲ πᾶισμα. Ἐξέφου δὲν ξέρει

— Νά παίξουμε κουτσό; τῆ ρωτάει. Κι' ἀρχίσανε πάλι νὰ παίζονε. Καὶ παίζανε πολλὰ καὶ διάφορα. Κρυφτό, μπάλλα, κουτσό. Μὰ κᾶνανε μιά συμφωνία: Αὐτὸν τὸν παλιο-

Ἄρη δὲν θὰ τὸν ἀφίγανε πιά νὰ παίξῃ μαζί τους, νὰ τοὺς χαλάτῃ τὸ παιχίδι καὶ νὰ πειράξῃ τὴ Νίτσα. Κι' οὔτε θὰ ξαναπαλαίβανε πιά.

ΜΑΙΡΗ ΠΕΛΑΓΗ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ζ. — Ὁ Κουίν-Κουίν στὴ γωνία

Τὰ ἴδια πάλι ὁ Κουίν-Κουίν!

— Τὸ γάλα κᾶτι πάει κι' ἔρχεται, εἶπε στὴ Μόνικα, ἂν ἔχη μάλιστα πολλὴ ζάχαρη τὸ ψωμί ὅμως εἶναι ἀνυπόφορο. Ἐγὼ δὲν θὰ ξαναπαίω. Καλύτερα νὰ μένω νηστικός.

Ἡ Μόνικα μού τὰ εἶπε αὐτὰ κι' ἐγὼ θυμώσα πολὺ.

— Ἄ, Κουίν-Κουίν, φώναξα, εἶσαι ἀδιόρθωτος! Πέντε ἡμέρες δὲν θὰ σοῦ δίνω νὰ τρῶς παρα ψωμί, γιὰ νὰ θὰ σταθῆς ὀρθὸς στὴ γωνία, μὲ τὸ πρόσωπο τοῦχο. Μὴν κουνηθῆς, γιατί ἀλιμονό σου!

Τὸν πῆρα καὶ τὸν ἔβαλα νὰ σταθῆ στὴ γωνία. Στὴν ἀρχὴ ἔκλαιγε μὲ τὰ μούτρα κολλημένα στὸν τοῦχο. Ὑστερα ὅμως τοῦ πέρασσε, ξεκόλλησε, κι' ἀρχισε νὰ κοιτάξῃ δεξιά κι' ἀριστερά, καὶ νὰ γελάει πονηρά.

— Κουίν-Κουίν! τοῦ φώναξα σὲ βλέπω! Γύρισε γρήγορα κατὰ τὸν τοῦχο! Ἄν τὸ ξανακᾶνης, θὰ σὲ βάλω καὶ γονατιστό.

Αὐτὸ ἔτσι τοῦ ἔδλεγα, γιὰ φοβέρα, γιατί ὁ Κουίν-Κουίν δὲν εἶχε κατάλληλα πόδια γιὰ νὰ γονατίξῃ. Μᾶκουγε μιά στιγμή, γύριζε κατὰ τὸν τοῦχο, κι' ἔπειτα πάλι τὰ ἴδια.

— Μαμμὰ! μαμμὰ! τὸν μαυροῦσαν τὰ δέσφια του. Ὁ Κουίν-Κουίν γύρισε καὶ μᾶς κοιτάζει! Νά τον!

— Ὅχι, μαμμὰ! φώναξε ἐκεῖνος ψέμματα,

ἐγὼ δὲν βλέπω παρὰ τὸν τοῦχο.

Ἐπειτα ἀρχισε νὰ σαλιώνῃ τὴ μύτη του καὶ νὰ ζωγραφίξῃ στὸν τοῦχο κύκλους κι' ἄλλα διάφορα σχήματα. Τὰ παιδιὰ γελοῦσαν μὲ τὴν ἀστεία αὐτὴ ζωγραφική. Κι' ἐπειδὴ ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ σχολείου κι' ἔπρεπε νᾶναι προσεκτικά καὶ φρόνιμα, ἀναγκάσθηκα νὰ βγάλω ἀπὸ τὴ γωνία τὸν Κουίν-Κουίν, ποὺ ἦταν τὸ σκάνδαλο.

— Φτάνει τώρα, τοῦ εἶπα, κᾶθησε. Ἀρετὰ ἐπιμορφήθηκες.

Καθόλου ἄρκετὰ δὲν εἶχε τιμωρηθεῖ. Ἄλλὰ τί νὰ κάμω; Ἄν τὸν ἀφίγα ἀκόμα, κινδύνευε τὸ μάθημα.

— Ἐλάτε τώρα, φώναξα. Στὸ σχολεῖο!

Τὸ «σχολεῖο» εἶναι ἕνα μεγάλο χαλὶ κοντὰ στὸ τζάκι. Πολλὸ κατάλληλο μέρος γιὰ νὰ μαζεῦνται τὰ παιδιὰ καὶ νᾶναι προφυλαγμένα. Γιατί ὑπάρχει μπροστὰ στὴ φωτιὰ ἕνα σιδερένιο παραβᾶν πολὺ ψηλὸ, ὅπου ἀπλώνω τὰ ρούχα, σὲν κᾶνω πλύση, γιὰ νὰ στεγνώνουν. Καὶ στεγνώνουν ἐκεῖ-πάνω πολλὸ γρήγορα. Μόνο ποὺ καμμιά φορὰ μού πέφτει κανένα ρούχο, καὶ πάντα πρὸς τὸ μέρος τῆς φωτιᾶς. Αὐτὸ εἶναι δυσάρεστο, γιατί, γιὰ νὰ τὸ γλυτώσω, καίω τὰ χέρια μου. Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ! Μιά καλὴ μητέρα πρέπει νὰ τὰ ἐποφέρῃ ὄλα.

Τὸ μάθημα ἔγινε κι' αὐτὸ τὸ πρῶτ, ἀλλὰ ἦταν πολὺ μελαγχολικό

την Ένογάτη. Έ, δέν τής άξίζει; . .
— Άκούς εκεί! Καί με τό παραπάνω!

— Άκόμα ένα γιά τήν άδερφή μου. . . Έ, άς στολισθή κι' ή καίμένη ή Νανόν. . . κι' άκόμα ένα γιά τόν άνιψό μου.

— Εύχαριστώ πολύ, θεϊέ μου!
— Τό πέμπτο θά είναι γιά σένα, καρδοκούρη!

— Γιά μένα; Καί τί νά τό κάμω;
— Δαχτυλίδι, κουτέ!

— Χμ! τά διαμνθένια δαχτυλίδια μου λείψανε τώρα. . . Μά είδατε χεράκια πού τάχω;

Κι' ό καλός Ζίλδης έδειξε τά χοντρά του χέρια, με τά δάχτυλα πού θύμιζαν καρδοσχοίνο, κι' ή όμιλία σταμάτησε.

— Ό ά τρελλαθή άν εξακολουθήση έτσι, είτε ύστερα στίς Ζυχέλ.

— Κι' έγώ τό φοβόμαι, άποκρίθηκε ό νέος, κοιτάζοντας άπό μακριά τό θεϊό του, πού μιλούσε τώρα μονάχος του.

Ύστερ' άπό δύο ήμέρες, 22 του Μάρτη, ό «Ψζος» μπήκε στό λιμάνι τής Μασκάτης, και τρεις ναύτες άνέσυραν τόν Μπέν-Όμάρ άπό τά βάθη τής καμπίνας του—φαντάζεσθε σέ τί κατάσταση. . . Δέν ήταν πιά παρά ένας σκελετός, ή μάλλον μία μούμια, άφού όπρηχε και πατσι κολλημένο σ' έκεινα τά κόκκαλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Όπου ό Σαούκ άποφασίζει νά θυσιάση τό μισό θησαυρό του Καμύλκ γιά νά εξασφαλή τόν άλλο μισό.

Όταν ό Ζίλδης Τρεγκομαίν παρακάλεσε τόν Ζυχέλ νά του δείξη στό χάρτη του τή θέση τής Μασκάτης, έμεινε έκθαμβός.

— Βρισκόμαστε λοιπόν στήν άκρη

τής Άραβίας; ρώτησε στηρίζοντας στή μύτη του τά γυαλιά του.

— Άκριβώς, κύριε Τρεγκομαίν, στή νοτιοανατολική της άκρη.

— Κι' ό κόλπος αυτός, πού μοιάζει σά χωνί;

— Είναι ό κόλπος του Όμάν.

— Κι' αυτός ό άλλος πού μοιάζει σά μπουτί άρνίσιο;

— Είναι ό Περσικός.

— Κι' αυτό τό κανάλι πού τούς ένώνει;

— Είναι ό πορθμός του Όρμούζ.

— Καί τέ νησάκι του φίλου μας;

— Κάπου-έκει, στόν κόλπο του Όμάν.

— Άν ύπάρχη! πρόσθεσε ό Ζίλδης κοιτάζοντας μ'ήν άκούη ό Άντιφέρ.

Τό Ιμανάτο τής Μασκάτης, άνάμεσα στόν πεντηκοστό τρίτο και πεντηκοστό έβδομο μεσημβρινό, κι' άνάμεσα στόν είκοστό δεύτερο κι' είκοστό έβδομο παράλληλο, εκτείνεται σέ μήκος πεντακοσίων σαράντα χιλιομέτρων και σέ πλάτος διακοσίων ογδόντα. Πρέπει νά προσθέσουμε μια ζώνη τής περσικής άκτής, άπό τό Λαριστιάν ως τό Μοχιστιάν—μιά άλλη στή παράλια του Όρμούζ και του Κιστριμ—τέλος στήν Άφρική, δη τήν έκταση πού περιλαμβάνεται άπό τόν Ίσημερινό ως τό άκρωτήριο Δελγάδα, με τή Ζανζιβάρη, τή Γιούθα και τή Σοφάλα. Όλ' αυτά κάνουν ένα Κράτος άπό πεντακόσιες χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα—δση είναι περίπου ή Γαλλία—με δέκα εκατομμύρια κατοίκους, Άραβες, Πέρσες, Ίνδους, Έβραίους και πολλούς μαύρους. Ό Ίμάν λοιπόν τής Μασκάτης είναι άρκετά σημαντικός μονάρχης.

Άν και ή χώρα είναι ξερή, γιατί κανένα μεγάλο ποτάμι δέν τήν ποτίζει, τά περιχώρα τής Μασκάτης μπο-

ρούν νά τρέφουν πληθυσμό άπό εξακόσιες χιλιάδες άνθρώπους. Τά φρούτα προπάντων είναι άφθονα: σταφύλια, σύκα, ροδάκινα, καρπούζια, γλυκολέμονα και προπάντων χουρμάδες. Η φοινικιά είναι τό δέντρο του τόπου. Όσάσο τό Ιμανάτο είναι τόσο έμπορικό όσο κι' ό Ίδιος ό Ίμάν, πού δέν είναι μόνο ό πολιτικός και θρησκευτικός άρχηγός, αλλά κι' ό πρώτος έμπορος μέσα στούς δηηκόους του. Ό έμπορικός του στόλος έχει δύο χιλιάδες πλοία πού χωρούν τριανταεπτά χιλιάδες τόννους, κι' ό πολεμικός του έκατό πλοία με πολλές εκατοντάδες κανόνια. Τό εισόδημά του υπερβαίνει τά είκοσι εκατομμύρια φράγκα τό χρόνο.

Άπόλυτος κύριος στό κράτος του—ελεύθερο άπό ένα τώρα αιώνα—ό Ίμάν ύποστηρίζεται πολύ άπό τούς Άγγλους, πού ύστερ' άπό τό Γιβραλτάρ τής Ίσπανίας, τό Γιβραλτάρ του Άδεν και τό Γιβραλτάρ του Πέριμ, προσπαθούν νά ιδρύσουν και τό Γιβραλτάρ του Περσικού κόλπου—και σιγά-σιγά νά «γιβραλταροποιήσουν» όλους τούς πορθμούς τής ύδρογείου σφαίρας!

Η πρώτη δουλειά του Άντιφέρ, όταν βγήκε στή Μασκάτη, ήταν νά επισκεφθή τόν πρόξενο τής Γαλλίας, γιά νά του ζητήσει μερικές άναγκαίες πληροφορίες, πού μόνο αυτός μπορούσε νά του δώση, και τήν έπίσης άναγκαία συνδρομή του. Γιατί ή άστυνομία του τόπου, καλά οργανωμένη και πολύ καχύποπτη, μπορούσε νά ύποπτευθή τούς τρεις Γάλλους, άν δέν δικαιολογούσαν όπωσδήποτε τό ταξίδι τους. Μόνο τόν άληθινό του σκοπό δέν θά έλεγαν βέβαια.

Ό «Ψζος» θάναχωρούσε γιά τή Βομβάη—τό τέρμα του ταξιδιού του—μετά σαρανταοκτώ ώρες.

(Άκολουθεί) Γ. ΚΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΥΡΩΠΗ - ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΝΑΕΡΙΟΣ

Όλες οι χώρες του κόσμου επικοινωνούν μεταξύ τους με τ' αεροπλάνα, πού άναμφισβήτητα είναι τό ταχύτερο μέσο συγκοινωνίας πού ύπάρχει σήμερα στόν κόσμο. Για νά πάη κανείς άπ' τήν Άθήνα στό Παρίσι με τό σιδηρόδρομο, θέλει πέντε μέρες, ένώ με τό αεροπλάνο, άν πάη κατ' εὐθείαν, τήν άλλη μέρα είναι κιάλας εκεί. Άπό τήν Εύρώπη στάς Ίνδίας ή στή Νότια Άφρική τό ταξίδι με τά ταχύτερα υπερωκεάνεια κρατάει ολόκληρες βδομάδες, ένώ με τό αεροπλάνο δέν διαρκεί περισσότερο άπό τρεις-τέσσερες ήμέρες, και αυτό γιατί στό μεταξύ γίνονται διάφοροι σταθμοί. Άπ' όλες όμως τίς υπερωκεάνειες γραμμές, εκείνη πού παρουσιάζει τίς μεγαλύτερες δυσκολίες και προκαλεί τίς περισσότερες συζητήσεις είναι ή γραμμή Εύρώπης-Άμερικής. Πρώτον γιατί οι επιβάτες πού ταξιδεύουν άπό τήν Εύρώπη στήν Άμερική είναι πενταπλάσιοι άπό εκείνους πού πηγαίνουν στίς άλλες ήπειρους.

Ύστερα, γιατί ή θαλάσσια γραμμή άπό τήν Εύρωπαϊκή άκτή στήν Άμερικανική είναι ή μεγαλύτερη υπερωκεάνεια γραμμή του κόσμου, πού δέν τήν διακόπτει ούτε ή παραμικρότερη ξηρά. Τό πρόβλημα λοιπόν είναι πώς νά μπορέση νά συστηθή μια ένάερια συγκοινωνία μεταξύ Εύρώπης και Άμερικής με ένα αεροπλάνο, πού και επιβάτες πολλούς νά μπορεί νά παίρνη, και νά μη χρειάζεται ν' άνεφοδιασθή με βενζίνη κατά τό διάστημα του ταξιδιού.

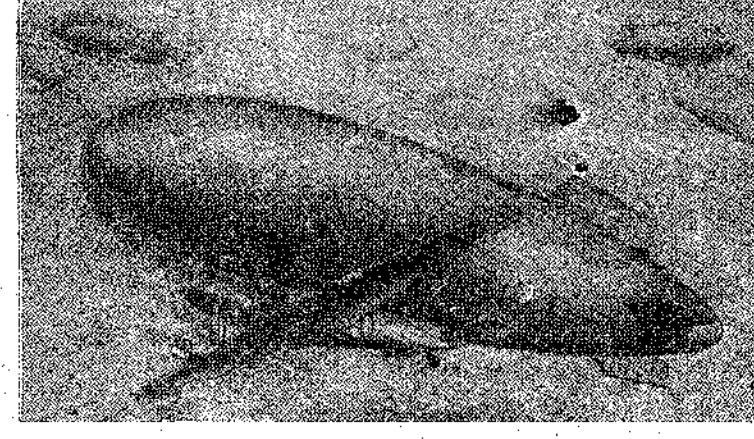
Ποιό δρομολόγιο πρέπει ν' ακολουθούν τά αεροπλάνα πού θά εκτελούν τή συγκοινωνία Εύρώπης-Άμερικής; Ό συντομότερος δρόμος είναι έ-

κείνος πού ακολουθούν τά υπερωκεάνεια. Στο σημείο αυτό ή γαλλική άκτή δέν απέχει άπό τήν άμερικανική παρά μονάχα 5608 χλμ. Όστόσο κι' ή άπόσταση αυτή άκόμη είναι άρκετά σημαντική, και γιά νά τή διανύση ένα αεροπλάνο πρέπει νά έχη μαζί του σημαντική προμήθεια βενζίνης.

Η πλατή νήσος, κατά τό σχέσιο του Άρμστρουγκ. Άπό πάνω της τό ηηδαλιουχούμενο «Χίντεμποργκ», τό μεγαλύτερο του κόσμου.

νης. Εύθύς εξ άρχής λοιπόν θά είναι τόσο βαρύ, ώστε δέν θά μπορέη νά πάρη μαζί του παρά έλαχίστους επιβάτες. Έκτός όμως άπ' αυτό, στή γραμμή αυτή, επικρατεί πάντοτε σχεδόν κακοκαιρία σ' όλο τό διάστημα του

Τό αερόστατο-αεροπλάνο, κατά τό σχέδιο του Άρντεν. Στίς επάνω γωνίες εμφανίζονται τά δύο χωρισμένα.

έτους. Άν τό ύδροπλάνο, γιά νάποφύγη τή θύελλα, άναγκασθή νά προσβάλασσώθη, θά έχη ν' αντιμετώπιση πελώρια κύματα, πού συχνά είναι ψηλά όσο ένα τριώροφο σπίτι και μπορούν νά καταποντίσουν ή νά σπά-

σουν και τό πιδ γερό αεροπλάνο. Τό δεύτερο δρομολόγιο είναι ή γραμμή του βορρά, αυτή δηλαδή πού ακολουθήσε ό Άλμππεργκ όταν έκανε τήν ιστορική πτήση του άπό τήν Άμερική στήν Εύρώπη. Η γραμμή αυτή περνάει άπό τήν Ίσλανδία, τή Γροιλανδία και τό Λαμπραντόρ. Στήν

άνάγκη δηλαδή, κατά τήν διαδρομή αυτή μπορεί τό αεροπλάνο νά κάνη ένα ή δύο σταθμούς, αλλά θά είναι άναγκασιμένο νά περάση πάνω άπ' έρημες εκτάσεις σκεπασμένες με χιόνια κατά τό μεγαλύτερο διάστημα του χρόνου. Δέν είναι λοιπόν άσφαλής και ή γραμμή αυτή παράμονάχα κατά τό καλοκαίρι, έχει δέ και τό μειονέκτημα νά είναι πολύ μεγάλη, 7000 χλμ.

Τέλος ύπάρχει και ή Μεσημβρινή γραμμή, πού είναι και ή άσφαλέστερη και ή μακρύτερη άπ' όλες.

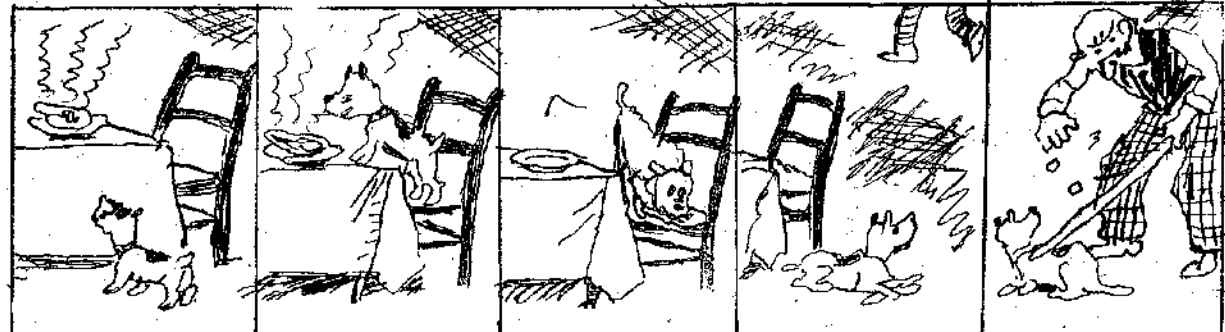
Τόσο ώραιος καιρός βασιλεύει στή γραμμή αυτή, πού οι αεροπόροι τήν έχουν ονομάσει «ό δρόμος του ήλιου».

Γιά νά πάη κανείς άπό τήν Εύρώπη στήν Άμερική άπό τή Μεσημβρινή γραμμή, θά περάση άπό τίς Άζόρες και κατόπι άπό τίς Βερμούδες. Έτσι μπορεί τό αεροπλάνο νά κάνη δύο σταθμούς, ή διαδρομή του όμως θά είναι 7340 χλμ. πράγμα πού άναγκαστικά θά επιβραδύνη τό ταξίδι του.

Τώρα και μερικά χρόνια είχε γίνει σκέψη νά εγκαταστήσουν στή μέση του Ωκεανού «πλωτές νήσους» γιά νά μπορούν τά αεροπλάνα νά σταθμίσουν και ν' άνεφοδιάζονται, κι' έτσι νά μ'ήν είναι άναγκασιμένα νά παίρνουν εύθύς εξ άρχής μαζί τους τόση πολλή βενζίνη και νά περιερίζουν τό άριθμό άπό τούς επιβάτες τους. Τό τελειότερο άπ' όλα αυτά τά σχέδια ήταν του Άμερικανού μηχανικού Άρμστρουγκ. Αυτός είχε προτείνει νά έγ-

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΔΙΣΘΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η όρασις. Η διαφρησις. Η γένυσις. Η άκοή. Η άφή. Άντεγράφη και άνευκινώθη άπό τήν Χλόη

κατασκαφθέν στη μέση του Ωκεανού τέσσερες πλωτές νήσοι. Καθεμιά θά είχε σχήμα έντελώς επίπεδο, θά έμοιαζε δηλαδή σάν ένα μεγάλο αεροδρόμιο όπου θά μπορούσε νά προσγειωθεί άνετα οποιοδήποτε αεροπλάνο. Θά είχε πλάτος 91 μέτρα και μήκος 470. Θά αποτελείτο από τρία πατώματα έν όλω. Τό επάνω πάτωμα θά ήταν έντελώς επίπεδο και σ' αυτό θά προσγειώνονταν τ' αεροπλάνα. Στο παρακάτω πάτωμα θά ήταν εγκατεστημένο ένα ξενοδοχείο πού θά μπορούσε νά στεγάσει 300 πρόσωπα· θά βρίσκονταν τ' ουνεργεία και οι εγκαταστάσεις του ηλεκτρικού. Τέλος στο κάτω πάτωμα θά ήταν τ' καταλύματα του προσωπικού και οι αποθήκες. Τό πελώριο αυτό τεχνητό νησί θά στηρίζονταν επάνω σέ 24 κυλινδρούς πού ό καθένας θά είχε 7 μέτρα διάμετρο και θά ήταν γεμισμένοι με άερα. Κάθε τέτοιο νησί θά στοιχίσει 100 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα.

Μά όπως είπαμε και παραπάνω, ό 'Ατλαντικός είναι ό Ωκεανός όπου γίνονται οι φοβερότερες τρικυμίες του κόσμου. Τά κύματα ευκολώτατα φθάνουν σέ ύψος 12 ή 15 μέτρων, και θά είναι σχεδόν αδύνατο σ' ένα μηχανικό κατασκεύασμα, σάν τίς πλωτές αυτές νήσοις, ν' άντισταθί σι' αλληπάλληλα κτυπήματα από τ' φοβερά κύματα του 'Ατλαντικού. Επίσης είναι πολύ άμφίβολο κατά πόσον, όταν είναι τρικυμία, θά μπορούσαν τ' αεροπλάνα νά διακρίνουν και θά κατώρθωναν νά προσγειωθούν επάνω στις πλωτές νήσοις. Έτσι τό σχέδιον των πλωτών νήσων έχει μάλλον εγκαταλειφθεί.

Οι προσπάθειες λοιπόν των Γάλλων κυρίως και των 'Αμερικανών είναι τώρα προσηλωμένες στην κατασκευή ενός πελώριου αεροπλάνου, πού και βενζίνη αρκετή θά μπορέ νά παίρνει και επιβάτες πολλούς, και θά έκτελλή την διαδρομή σέ όσο τό δυνατόν συντομώτερο χρονικό διάστημα. Έτσι τώρα τελευταία οι Γάλλοι κατασκεύασαν ένα πελώριο υδροπλάνο πού έχει μήκος 31 μέτρων και ύψος 9 μέτρων. Μπορεί νά σηκώσει συνολικό φορτίο βάρους 37 τόννων και νά μεταφέρει 30 επιβάτες και πλήρωμα από όκτώ άνδρες. Η ταχύτης του φθάνει τά 260 χλμ. την ώρα και έτσι μπορεί νά έκτελέσει τή διαδρομή Ευρώπης—'Αμερικής μέσα σέ 29 ώρες.

Ταχύτερα όμως πολύ από τ' υδροπλάνα είναι τ' αεροπλάνα τής ξηράς. Αύτά μπορούν νά φθάσουν τά 300—350 χλμ. την ώρα με με-

γάλη ευκολία. Στην 'Αμερική μάλιστα λέγεται πώς κατασκευάστηκαν αεροπλάνα πού πετώντας σέ μεγάλο ύψος, φθάνουν στά 400 χλμ. Σε μερικά χρόνια, ίσως και νωρίτερα, μπορεί νά κατασκευασθούν αεροπλάνα πού ή ταχύτης τους θά είναι 500 χλμ. Μ' ένα τέτοιο αεροπλάνο θά φθάνει κανείς από τό Παρίσι στη Νέα Υόρκη μέσα σέ έξη ώρες!

Οι Γερμανοί ώστόσο επιμένουν ακόμη στην υπερωκεάνειο συγκοινωνία με τ' ηηδαλιουχούμενα πού οι άλλες χώρες τ' έχουν εγκαταλείψει, γιατί τ' θεωρούν πολυδάπανα, άργά και καθόλου στερεά.

Τό περίφημο γερμανικό ηηδαλιουχούμενο «Κόμης Ζέππελιν» έχει κάνει πάνω από εκατό φορές την διαδρομή Ευρώπης Νοτίου 'Αμερικής με άπόλυτη ασφάλεια. Τ' αεροπλάνα όμως πού έκαναν την ίδια γκαμμή, άν και έφευγαν άργότερα απ' αυτό, κατώρθωναν όχι μόνο νά τό προσφθάσουν αλλά νά τό ξεπεράσουν κιόλας. Τώρα οι Γερμανοί κατασκεύασαν ένα νέο πελώριο ηηδαλιουχούμενο πού τό βάφτισαν «Χίντεμπουργκ» και πού θά κάνει τή διαδρομή Ευρώπης-Βορείου 'Αμερικής.

Τό διαμέρισμα τό προωρισμένο μόνο για τούς επιβάτες στο γίγαντα αυτό του άερα, έχει επιφάνεια 400 τετρ. μέτρων, οι καμπίνες είναι θαυμάσια επιπλωμένες και έχουν όλες τις άνέσεις. Ο κεντρικός διάδρομος όπου κáνουν τόν περίπατό τους οι επιβάτες έχει πέννητα μέτρα μήκος και είναι όλος τζαμωτός, στο δέ σάλονι υπάρχει πιάνο, ραδιόφωνο και ό,τι μπορεί νά διασκεδάσει τούς επιβάτες. Αλλά τό ηηδαλιουχούμενο αυτό, παρ' όσες τις τελειοποιήσεις του, δέν μπορεί νά πετάξει παρά μόνα 130 χλμ. την ώρα, και τούτο είναι τό μεγαλύτερο του μειονέκτημα.

Έτσι πολλοί σκέφθηκαν άν μπορεί νά γίνει ένας συνδυασμός αεροπλάνου και ηηδαλιουχούμενου. Ένας 'Αμερικανός μάλιστα ό Τζωρτζ 'Αρντεν, έκανε τό σχέδιο ενός αεροστάτου πού αντί για σκαφίδι, θά είχε κρεμασμένο από κάτω από τό μπάλονι του ένα τέλειο υδροπλάνο. Κατά την εκκίνησή του τό υδροπλάνο θά μπορούσε νά πάρει μαζί του πάρα πολλούς επιβάτες και νά εφοδιασθί με άφθονη βενζίνη. Χάρης στο αερόστατο θά μπορούσε νά απογειωθεί χωρίς νά καταβάλει αυτό τό ίδιο καμιά προσπάθεια, και θά μπορούσε νά προχωρήσει μάλιστα μερικές εκατοντάδες χιλιόμετρα. Κατόπι θά ξεκολλούσε από τό αερόστατο και θά συνέχιζε μόνο του τό ταξίδι του με με-

γάλη ταχύτητα. Τό μπάλονι πάλι του αεροστάτου, πού θά ήταν και αυτό εφοδιασμένο με δυο μικρούς κινητήρες και είδικό προσωπικό, θά έκανε μεταβολή και θά επέστρεφε μοναχέ του στη βάση του.

Τι θά επικρατήσθ τελικά; Τό αεροπλάνο, τό ηηδαλιουχούμενο, ή τό αερόστατο-αεροπλάνο; Άς έχουμε λίγη όπομονή και θά τό ιδούμε.

Ο ΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

—Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

Ποιά μάννα όμως νά προσταέψει την άγουρη γέννα, πού σαρκώνουν τ' αργιγιάς μέσα στά λιμάνια και στά ρηχά παραθαλάσσια; Ούτε μάννα, ούτε φωνή, ούτε βόγγος! Κι' όμως άν δέν παραστέκει μάννα σ' όλα τ' αθαλασσινά πλάσματα, ή φωνή δέν απολείπει. Την άκουσα με τό ίδια μου τ' αυτιά, μόλις ή άπόχη, μίαν αυγή έφερε πάνω στον άφρό ένα φάρι δυο δκαδών. Στο πρώτο αντίκρμα του πρωϊνού άγέρα, ένα βογγητό, σά μικρού σκαβαριού βοδύμα, ξεφυγε από τό στόμα του. Και βάσταξε λίγο σάν βόγγος και κλάμα, σάν παράπονο για τόν άδικο θρισμό τής νεότητης του.

Κείνο τό πρωϊνό έγινε κουδέντα στο πλοίο και με τόν καπετάνιο και με τό τσούρμιο για τή φωνή των ψαριών. Ο Γιώργης ό Σωφράς, ταξιδεμένος ως τ' άπέρατα τής γής, είχε άκούσει ψάρια νά σφυρανε, νά ροχαλιζουσε κι' άλλα νά βγάινουν παράξενους ήχους. Στο στενό τής Μεσοίνιας κάθε τόσο μαζεύονται ψάρια, κι' όλα μαζί βγάίνουν άλλόκοτα ξεφωνητά. Και τούτες τις φωνές άκουσε οι ψαράδες κι' οι θαλασσινοί νάρχουνται μέσα απ' την καρδιά του πελάγου, από τ' άθή των νερών σάν άγρια μουσική, πού φέρνει εύθις στο νού του διακασμένου ανθρώπου τ' α καλιά παραμόθια για τις σειρήνες. Μά και γι' άλλα ψάρια με φωνή μιλήσανε κείνο τό πρωϊνό στο καπετάν Καντάρη τόν «Ταξίαρχη». Για τ' αλογατάκι τής θάλασσας και τό χελιδονόψαρο, κι' ακόμα ύστερα από καιρό σέ κουδέντα με ένενους θαλασσινούς, έμαθε πώς στη μικρότατη δημοκρατία του 'Ισημεριού είναι κάτι ασπρόψαρο, μικρά με γαλάζιους λεκέδες, πού όχι μόνο έχουνε φωνή, αλλά καταφέρνουνε φωνάζοντας νά τό γυρίζουν σέ τραγούδι πού θυμίζει όργανο, πού ή μουσική του ακούγεται από πολύ μακριά. Στις θάλασσές μας τό σκαφίδι κάνει ένα παράξενο θόρυθο κουνώντας τις μασέλες του.

Έτσι και τ' α δελφίνια έχουνε φωνή, και τούτο μολογεί κι' ό 'Αριστοτέλης πού δέν ιστορείε παραμόθια σάν τόν Αίλιανό. Φωνάζουνε λοιπόν και τ' α δελφίνια και βογγάνε άμα χάσουνε άγαπημένο πλάσμα. Έτσι άκούσαμε τό βόγγο τους νάκολουθάν τό τρεχαντήρι μας άποζητώντας τό παρμένο μικρό τους. Τ' α λυπηθήκαμε και πετάξαμε μισοπεθαμένο τό μωρό, κι' έτρεξε ή μάννα κι' όρθώθηκε και με τις φτεροδες τής κοιλιάς τ' άγκά-

λίκασε και τσοφίσε στά στήθια τής. Τ' άλλα δελφίνια χοροπήδησαν κι' όλα μαζί γυρίσανε και φύγανε τρεχάτα κι' αναγαλλιασμένα.

Πώς με τέτοιες χάρες ν' άφηφίσει ό άνθρωπος τό δελφίνι, και τι πού φυσικό από τις τιμές πού του κάνανε οι 'Αρχαίοι. Δίκαια τό λογαριάζανε πλάσμα ξεχωριστό και θείο, και δίκαια τό βλάπανε στην ακολουθία του Ποσειδώνα και τής 'Αμφιρίτης (Από τ' 'Αλλεστειάν) ΚΩΣΤΗΣ ΜΠΑΣΤΙΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN WEBSTER

—Συνέχεια από τό προηγούμενο—

10 Σεπτεμβρίου

'Αγαπητέ Μπάρμπα-Μακροπόδη! Έφυγε και τώρα τόν άποζητούμε! 'Όταν συνειθίσει κανείς έναν άνθρωπο, ή ένα μέρος, ή ένα τρόπο ζωής, κι' ύστερα ξαφνικά μένει χωρίς αυτό, αισθάνεται ένα περίεργο και άφύρητο κενό γύρω του. Η κουδέντα τής κυρίας Σέμιελ μου φαίνεται πολύ άνοστη.

Τ' α μαθήματα αρχίζουν σέ δυο εβδομάδες και θά χαρώ πολύ όταν αναρχίσω πάλι τή μελέτη. Μή νομίζετε όμως πώς δέν έκανα τίποτε άλλο τό καλοκαίρι. Εργάσθηκα, και πολύ μάλιστα. Έγραψα έξη διηγήματα και έπτά ποιήματα. Όλα όσα έστειλα στά περιοδικά μου τό γύρισαν πίσω με την πύ εδγενική προθυμία. Μά δέν με στενοχώρησε αυτό. Πρέπει νά συνειθίσω. Ο μάστερ Τζέρβης τ' α διάβασε—αυτός τ' α πήγε στο ταχυδρομείο κι' έτσι δέν μπόρεσα νά τού τ' α κρατήσω μυστικά—και μου είπε πώς ήταν άπαισία. Έδειχναν όλα, είπε, πώς ήμουν έντελώς άνιδη από τ' α θέματα πού είχα διαλέξει. (Ο μάστερ Τζέρβης βρίσκει ότι ή εδγένεια δέν πρέπει νά επηρεάζει με κανένα τρόπο την ειλκρινεία). Τό τελευταίο μου όμως διήγημα—ένα μικρό σκίτσο εμπνευσμένο από τό Κολλέγιο—μου είπε πώς δέν ήταν και τόσο κακό. Κάθησε λοιπόν και τό δακτυλογράφησε και κατόπι τό έστειλε στο περιοδικό. Είναι τώρα δυο εβδομάδες πού θά τ' α έχουν λάβει. Ίσως νά σκέπτονται νά τό κρατήσουν.

Άχ, νά βλέπατε τόν ούρανό! Είναι πέρα-πέρα σκεπασμένος με τό πύ περίεργο πορτοκαλί χρώμα πού μπορεί νά γίνει. Φαντάζομαι πώς θά χουμε θύελλα.

Τή στιγμή ακριβώς πού σάς τό έγραφα, ξέσπασε ή μπόρα με διαβολεμένο θόρυθο και με πελώριες στα-

γόνες βροχής. Όλα τ' α παραθυρόφυλλα άρχισαν νά κτυπούν τό ένα με τό άλλο. Έτρεξα νά τ' α κλείσω, ένθ ή Κάρη έτρεξε επάνω στη σφίτα με μιά άγκυλιά κουβάδες και κάδους τό βουτύρου για νά τούς βάλει κάτω από τις μεριές πού τρέχουν τ' α κεραμίδια—και τότε, ένθ είχα ξαναπαίσει την πέννα για νά σάς τ' α γράψω όλα αυτά, θυμήθηκα πώς είχα ξεχάσει ένα μαξιλάρι, ένα χαλάκι, τό καπέλλο μου και τ' α ποιήματα του Μάθιου 'Αρνολτς κάτω από ένα δέντρο, και άφήφησα τή μπόρα για νά τρέξω νά τ' α πάρω και νά τ' α φέρω όλα μούσκεμμα. Τό κόκκινο εξώφυλλο από τό βιβλίο ξέβασε όλο μέσα στά έσωτερικά του φύλλα. Στο μέλλον ή «Παραλία του Ντόβερ» θά λούζεται σέ κόκκινα κύματα.

Μιά θύελλα στην έξοχη είναι φοβερά ένοχλητική. Πρέπει νά θυμάσαι ένα σωρό πράγματα πού τ' α έχεις άφήσει έξω και πού είναι φόβος νά χαλάσουν.

Μπάρμπα Μακροπόδη, άγαπημένο μου Μπάρμπα Μακροπόδη! μαντεύστε τι θά σάς γράψω; Ο ταχυδρόμος μου έφερε δυο γράμματα.

1ον: Τό διήγημα μου έγινε δεκτό —δολλ. 50.

Alors! είμαι αληθινός ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ! 2ον: Ένα γράμμα από τόν γραμματέα του Κολλεγίου. Έπέτυχά μιά όποτροφία για δύο χρόνια σ' αυτήν περιλαμβάνεται ή διατροφή μου στο Κολλέγιο και οι σπουδές μου. Η όποτροφία αυτή έχει συστηθεί «εί» εθαιρητική επίδοσιν εις τ' Αγγλικά και γενικήν όποροχίην εις τ' άλλα μαθήματα. Και την έπήρα εγώ! Είχα δηλώσει συμμετοχή στον διαγωνισμό αυτόν προτού νά φύγω, αλλά δέν είχα καμιά έλπίδα πώς θά έπιτύχω, γιατί είχα στο παθητικό μου τούς περσινούς κακούς βαθμούς στά

Μαθηματικά και στά Λατινικά. Μά φαίνεται πώς τούς βαθμούς αυτούς τούς ίσοφάρισα φέτος. Είναι άπερίγραπτη ή χαρά μου, άγαπητέ Μπάρμπα Μακροπόδη, πού δέν θά είμαι πιά για σάς ένα τόσο φοβερό βάρος. Τό χαρτζήλικι πού μου στέλνετε κάθε μήνα είναι τό μόνο πού ζητώ πιά από σάς, και ίσως μπορέσω νά τό κερδίσω και αυτό, γράφοντας διηγήματα ή προγυμνάζοντας τις Νεοφερμένες ή με άλλον τρόπο.

'Αγυπομονώ πότε νά πάω πίσω στο σχολείο και νά ριχτώ στη δουλειά. Πάντα δική σας Γερούσα 'Αμποι

Ευχαριστός τό διηγήματος 'Όταν οι τελειότεροι κέρδιζαν σούς 'Αγώνες.—Πώς έπλουν εις όλα τ' α περίεργα. Τίμη 10 Σέντς.

26 Σεπτεμβρίου

'Αγαπητέ Μπάρμπα Μακροπόδη

Νάμαι πάλι στο Κολλέγιο ως Τριτοετής. Τό διαμέρισμα μας φέτος είναι πολύ φαιότερο απ' όσες τις άλλες χρονιές· βλέπει πρds την Μεσημβρία με δύο πελώρια παράθυρα, και έχει κάτι έπιπλα! Η Τζούλια κατέφθασε εδώ δυο μέρες νωρίτερα με άπεριόριστη οικονομική έξουσιοδότηση και με μεγάλη όρεξη για συγύρισμα.

Έβάλαμε καινούργια χαρτιά σούς τοίχους, και έχουμε αληθινά χαλιά και καθίσματα από μαόνι, όχι απομίμηση μαονίου όπως εκείνα πού μας είχαν κάνει τρισευτυχισμένες πέρσοι, αλλά από μαόνι αληθινό. Είναι πολυτελέστατα, αλλά μου φαίνεται σά νά μην ταϊριάζω εκεί μέσα όλη την ώρα φοβάμαι μήπως κατά τύχη μου στάξει καμιά μελανιά στο μέρος ακριβώς πού δέν πρέπει.

Αιστόν, Μπάρμπα-Μακροπόδη μου, βρήκα τό γράμμα σας πού με περίμενε—με συγχωρείτε, θέλω νά πώ τού γραμματέως σας.

Μπορείτε, σάς παρακαλώ, νά μου δώσετε μιά άντιληπτή εξήγηση για πούό λόγο δέν θάπρεπε νά δεχθώ την όποτροφία; Δέν μπορώ νά καταλάβω καθόλου τις άντιρρήσεις σας. Πάντως όμως οι άντιρρήσεις σας δέν σάς ώφελοσν σέ τίποτε, γιατί εγώ τή δέχθηκα κιόλας—και δέν σκοπεύω νάλλάξω γνώμη. Αυτό πού σάς γράφω φαίνεται λιγάκι αυθάδικο, αλλά δέν σάς τό λέω από αυθάδεια.

Φαντάζομαι πώς ή σκέψη σας είναι ότι μιά και αναλάβατε την εκπαίδευσή μου, θά σάς έκανε εύχαριστηση νά εξακολουθήσετε τό έργο πού έχετε αρχίσει, έως ότου πάρω τό δίπλωμά μου.

(Ακολουθεί) Μετάφρασις α. α. και γ. τ.

